

LINDA VAN 'T LAND woont sinds het voorjaar van 2020 samen met haar man en hond in het buitengebied van Epe, tussen de Veluwe en de IJssel in. Ze is freelance tekstschrijver en gebruikt de rust en ruimte van het platteland om ondernemende mensen te helpen hun verhalen te vertellen.

STORMMAGHTIG

“Morgen code oranje”, zei mijn vriendin treurig, ergens begin november. Er werd een stevige storm voorspeld, een van de eerste van deze herfst. We besloten ons etentje te verzetten naar een moment dat het weer volkomen veilig zou zijn om de weg op te gaan.

De volgende dag waaide 's ochtends al vroeg de achterdeur uit mijn handen toen ik de hond een plas wilde laten doen. In mijn kantoor werd ik afgeleid door een voortdurend getik tegen een van de ramen: het bleek de prachtige blauwewegen te zijn die dat jaar tweemaal schitterend had gebloeid. De dikke takken die in de afgelopen jaren tot in de nok van mijn kantoor waren opgeklommen, zwiëpten wild heen en weer en waren deels volledig losgekomen van de muur. Mijn man zette nog net geen zuidwester op toen hij door weer en wind de ladder opklom om de dikste takken provisorisch vast te zetten, in de hoop de slingerplant bij beter weer fatsoenlijk te kunnen geleiden.

Ik dacht aan de vele mooie fietstochten die ik de weken ervoor over de Veluwe had gemaakt. Afgelopen najaar bleven de bomen door hoge temperaturen lang groen, maar eind oktober kleurde ineens alles oranje, rood en geel. In slechts enkele dagen tijd transformeerde het bos van zomer- naar herfsteditie. Adembenemend mooi waren de fietspaden dwars door de loofbossen heen. Als de zon door de takken scheen, leken sommige bomen wel van goud. Zou het prachtig verkleurende blad na deze stormachtige dag nog aan de bomen zitten? Of was dit het definitieve einde van al die schitterende kleurschakeringen? De fietspaden raakten sowieso al steeds meer bedekt onder beukenootjes, eikels en bladeren. Wilde zwijnen genoten van de vele regen in dit najaar en wroetten er pal naast de fietspaden lustig op los. Iedere fietstocht weer was het speuren naar wild. De grote lappen omgewoelde berm duidden erop dat er toch zeker tientallen wilde zwijnen in de bossen woonden waar ik doorheen kwam, maar ik zag er zelden een.

Wat zouden al die dieren in het bos eigenlijk doen als het stormt?

Wat zouden al die dieren in het bos eigenlijk doen als het stormt? De enkele koeien die in onze omgeving nog buiten stonden, zochten hun toevlucht bij elkaar of waar mogelijk onder de bomen. Ik zag

schapen, geiten en pony's met opgetrokken schouders in hun weilanden staan. Ze vonden er duidelijk niets aan, maar verzetten zich er ook niet tegen. Gelaten lieten ze harde regenbuien over zich neerdalen en windstoten aan zich trekken. Wie ergens beschutting kon vinden, zocht het op. Maar de meeste dieren stonden stil en gelaten te wachten totdat het weer voorbij was.

Een mooie les. Zelf word ik nerveus van het geluid van de wind. De storm buiten lijkt ook door mijn binnenste te waaien en veroorzaakt onrust in mijn lijf. Wel vijf keer liep ik een rondje om het huis. Zat alles vast? Wat kon er nog wegwaaien aan tuinmeubilair of plantenbakken? Hebben we nergens lekkage? Lopen de goten niet over? Misschien moet ik een voorbeeld nemen aan de dieren om ons heen. Gewoon rustig afwachten. Het is niet leuk, je wordt klemsnat en als je pech hebt, valt er iets op je hoofd. Maar alles gaat voorbij. De volgende ochtend kan er boven het platteland zomaar ineens een stralend blauwe lucht hangen.

Foto: Magriët Kattouw